

PROROKYNĚ A HLUPÁK

JONAS JONASSON

Prorokyně a hlupák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

panteon

Jonas Jonasson
Prorokyně a hlupák – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jonas Jonasson
Prorokyně a hlupák

Přeložila Hana Švolbová

panteon

© Jonas Jonasson, 2022

Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Cover Design © 2022 Miroslav Sokcic

Illustration © 2022 Johan Wanloo

Translation © Hana Švolbova 2022

ISBN tištěné verze 978-80-87697-68-9

ISBN e-knihy 978-80-87697-69-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-87697-70-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-87697-71-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

2011

Na začátku tohoto příběhu byl prezidentem USA Barack Obama, Organizaci spojených národů předsedal Pan Ki-mun a Angele Merkelové zbývalo ještě deset dalších let po tehdy už šestileté kariéře spolkové kancléřky v Německu.

Rusko mělo prezidenta, jehož jméno si skoro nikdo nepamatuje. Stejně všichni věděli, že vládne dočasný premiér Putin.

Nad severní Afrikou se vznášelo arabské jaro vedené stovkami tisíc lidí, které omrzela korupce a zdánlivá demokracie – a kteří si namlouvali, že změna je možná.

Kvůli zemětřesení v Tichém oceánu zaplavila japonské pobřeží vlna vysoká jako pětipodlažní dům a zpusťovala všechno, co jí stálo v cestě – včetně jaderné elektrárny ve Fukušimě.

V soutěži Eurovize zvítězil před zraky několika stovek milionů diváků Ázerbájdžán. To přesto nebylo nic ve srovnání se dvěma miliardami, které krátce předtím sledovaly svatbu prince Williama z Velké Británie a Kate Middletonové. A to proběhlo, zatímco Spojené státy našly a zastřelily Usámu bin Ládina, bez jakýchkoli diváků.

Během roku se rozhořel věčný příhraniční boj mezi Thajskem a Kambodžou a zase se urovnal. Ve Švédsku vládl premiér Reinfeldt, vůdce konzervativní strany, který si vzal za své srdeční otázky levice, a tak vyhrál dvoje volby za sebou.

V téže zemi zůstal poněkud přihlouplý mladší bratr Johan, opuštěný v životě, když se starší bratr Fredrik přesunul do Říma, kde

chtěl udělat diplomatickou kariéru. Jejich matka byla už dlouho po smrti a jejich otec se procházel ruku v ruce s přítelem po plážích Montevidea.

U toho přihlouplého mladíka začneme. Nebude však trvat dlouho a do hry vstoupí celý svět. Včetně Obamy, Pan Ki-muna a Putina Ruska.

Nechte si chutnat!

Jonas Jonasson

Část 1

Období před koncem světa

Kapitola 1

Léto 2011

Johan byl hodný. Obětavý. A nerovnoměrně nadaný. O svých nadáních toho ale moc nevěděl.

Tolik toho nechápal. Například to, že rozhodně nemá nejlepšího staršího bratra na světě.

Dělily je pouhé dva roky, ovšem Johan k Fredrikovi vzhlížel tak, jako syn vzhlíží ke svému otci. Jako k otci, kterého ani jeden z nich neměl.

Nebo vlastně měl. Otce, který zmizel dřív, než se Johan vůbec narodil. A který se během let v ojedinělých případech objevoval. Naposledy na matčině pohřbu. Na hostině věnoval synům dvanáctiapůlpo-kojový byt v nejkrásnější ulici Stockholmu. Fredrikovi řekl, že je na něj pyšný, Johanovi pověděl, že jednoho dne bude možná všechno v pořádku.

A pak zas odjel.

Bratři byli co do vzhledu úplně stejní, ale naprosto odlišní jako osobnosti. Starší bratr kráčel ve stopách nepřítomného otce, už se z něj stával diplomat, jeho cílem byl post velvyslance. Mladší bratr selhal i jako pošťák.

Zatímco první úspěšně prošel diplomatickým programem ministerstva zahraničí, druhý se snažil udržovat oněch dvanáct a půl místnosti ve slušném stavu, když už nestačil na moc dalšího.

Po večerech usedal Fredrik s důležitými listinami do křesla v knihovně, požádal Johana, aby mu nalil whisky, zamyslel se, jak velký má hlad, a určil, v kolik hodin se bude podávat jídlo.

„Ve čtvrt na osm,“ řekl třeba svému bratrovi. „A tím myslím ve čtvrt na osm. Teď běž a nech mě v klidu.“

Johan měl pocit, že je ho zapotřebí. A byl hrdý, že může být užitečný. Tohle všechno ho bavilo. Jak obtížné někdy dokázalo být přemýšlení, tak zábavné bylo ochutnávání a vdechování vůní.

Fredrik byl s výsledkem jen zřídkakdy spokojený, vlastně nebyl spokojený nikdy. Ale proč by měl být? Johan přece nic neuměl. A starší bratr vynikal v konstruktivní kritice.

„Nedávej do omáčky tolik oregana, hlupáku!“

A zakládal si na etiketě.

„Nikdy nepodávej rulandské modré ve sklenici na bordeaux. Kolikrát ti to budu muset opakovat?“

Jednou to stačilo. Kuchyně byla Johanovým hlavním pracovištěm už od dvanácti let, kdy maminka onemocněla tak, že už nemohla vstát z postele. O šest let později umřela na něco latinského, co si Johan nikdy nedokázal zapamatovat.

Péče o Fredrika začala jako hra. A jako tatáž hra pokračovala i dlouho poté, co bratři dospěli.

Fredrik ji nazýval Na panstvo a služebnictvo. Jeden z nich byl panstvo, druhý služebnictvo. Pokud sloužící neposlechl nebo zapomněl říct: „Ano, můj pane“ či „Ne, můj pane“, vyměnili si role a hra pokračovala.

Fredrikovi šlo všechno nejlíp, až na tohle. Pokaždé se zapomněl, skoro nikdy nemohl být tím, kdo slouží druhému. Když se přiblížil den, kdy se měl odstěhovat do zahraničí a všechno bylo náhle úplně jinak, byl Johan – s několika málo minutovými výjimkami – služebníkem patnáct let bez přestávky.

„Na mě jsi prostě a jednoduše moc chytrý,“ řekl Fredrik. „Teď mi dojde do komory pro oba kufry. Potom můžeš vyžehlit košile a zabalit

mi věci. Ale nezapomeň na svíčkovou v troubě. Říkali jsme gorgonzola, že ano? Začínám mít hlad.“

„Ano, můj pane. Ano, můj pane. Ne, můj pane. A ano, můj pane.“

Mimochodem – zapomenout na svíčkovou? To nikdy. Bylo nutné dbát na teplotu. Péct na 110 stupňů, vyndat při vnitřní teplotě 50 stupňů a nechat na tácu dojít na 54,5. To poskytovalo celkem jedenáct minut na prostírání.

Čekal je první Fredrikův zahraniční úkol v roli diplomata. Před odjezdem musel starší bratr myslet na spoustu věcí. Johan se připravoval se sevěným žaludkem na to, že zůstane v parádním bytě v ulici Strandvägen opuštěný, jenže na to měl Fredrik zjevně příliš dobré srdce. Dvanáct a půl pokoje prodal a za získané peníze koupil mladšímu bratrovi karavan. S extra vybavenou kuchyní! Johan dostal i platební kartu s pinem 1-2-3-5. Fredrik jej vybral sám, „abys ho dokonce ani ty nezapomněl. Na 1-2-3-4 banka nepřistoupila.“

„1, 2, 3, 4,“ zopakoval Johan.

„1, 2, 3, 5, ty hlupáku,“ opáčil Fredrik.

Na kartu uložil padesát tisíc korun a prohlásil, že od tohoto dne musí Johan dospět a postarat se sám.

„Ano, můj pane,“ řekl Johan, nervózní z neznáma, nicméně vděčný za pomoc, které se mu dostalo.

Jako by to nestačilo, zajistil Fredrik prodej veškerého vybavení, které patřilo rodu otce Löwenhulta od dob, co si kdo pamatoval. Bylo to křídlo, osm perských koberců, stejný počet renesančních maleb, porcelán, sekretáře, křišťálové lustry, skříně a zrcadla. Aukční společnost prohlásila, že všechno dohromady je „naprosto extraordinární“. Johan to slyšel, ale s těžkými slovy měl potíže. Fredrik mu vysvětlil, že se domnívají, že by výtěžek mohl pokrýt jeho výdaje na let do Říma.

A tím bylo téměř všechno hotové. Staršímu bratrovi zbývalo poučit mladšího o karavanu. Johan bude potřebovat elektrický proud na nabíjení baterií, jinak by nemohl vařit. V okolí Stockholmu se nacházejí různá stanoviště pro karavany, Fredrik mu rezervoval místo ve Fisksätře. Bylo drahé jako prase, jak se Fredrik vyjádřil. Jako poděkování za pomoc si vyžádal odvoz na letiště.

Ještě ani nevyjeli, když se budoucí diplomat rozhodl, že bude řídit sám. Johan v tu chvíli věnoval už dvě minuty seznamování se s volantem. Mladší bratr se domníval, že výměna řidiče bude dobrá. Řízení auta bylo zrovna tak složité jako většina ostatních věcí.

Před mezinárodním terminálem pronesl Fredrik nejprve něco krátkého, čemu Johan nerozuměl, potom řekl ahoj a hodně štěstí, popadl oba své kufry a zmizel.

Ten, kdo věděl, že je bezcenný, byl poprvé v životě sám. Rozhodl se, že odřídí celou cestu až do Fisksätty a tak se naučí, jak auto funguje. Řadilo samo od sebe, to bylo fajn. A bylo nutné ovládat jenom dva pedály, nikoli tři. Mělo by to jít, když při řízení nebude myslet na nic jiného. A měl dojem, že to ani nepotřebuje.

Jenže právě proto zapomněl na dálnici do Stockholmu přejet do druhého pruhu, odbočil na sjezd, kterého si neměl všimnout – a zjistil, že se omylem ocitl před nákupním centrem.

„Výborně!“

Když Johan nakonec ujel celou cestu až na stanoviště jihovýchodně od města, kuchyně karavanu byla díky nákupu dokonale naplněná.

„Drahé jako prase,“ jak to místo nazval Fredrik. Určitě to byla pravda, ovšem Johan si dovolil pomyslet, že vypadá lacině. Bylo velké přibližně jako fotbalové hřiště. Víc bahna než trávy. Pár roztroušených elektrických sloupů. Cedule oznamující, co všechno je zakázáno. Johan čtení nezvládal, protože se musel soustředit, aby správně zaparkoval.

Stanoviště bylo prázdné až na jeden osamělý obytný přívěs přímo naproti, o kus blíž ke svahu. Johana napadlo, že lidé jsou takhle uprostřed léta spíš na cestách.

Jenomže to ho napadnout nemělo. Už přece musel myslet na plyn. A na ten pedál vedle něj. A na volant. Měl uhnout, aby nejel dál k tomu přívěsu. A měl zabrzdit.

Skoro všechno bylo ovšem těžké. Nehoda byla nevyhnutelná, nebo jak to nazvat.

Osamělý přívěs stál právě tam, kde vůbec stát neměl. A blížil se, přestože stál na místě. Johan pochopil, že to je tím, že on sám pokračuje vpřed.

Plyn a brzda vypadaly stejně. Plyn byl vpravo, brzda vlevo. Jenže kde je vpravo? A kde vlevo?

Poté, co Johan zvládl celou cestu z několik desítek kilometrů vzdáleného letiště, uvědomoval si pouze jedinou věc – že jede rychle.

Musí zabrzdit! Spletl se.

Karavan poskočil vpřed.

Zkusil to znovu. Tentokrát správně.

Proto to nebyla žádná velká srážka. Obytné auto sice trefilo jedíný osaměle stojící přívěs na prostranství do zadku, ale bylo to jenom štouchnutí. A Johan se sám zastavil.

Zato přívěs se rozjel. A nabral rychlost ze svahu. Metr. Dva. Pět. Možná deset, až mu v cestě stanul osamělý strom.

„To není dobré,“ usoudil Johan.

Dá se však říct, že to dobré bylo.

Kapitola 2

Pátek 26. srpna 2011

Dvanáct dní do konce

Prorokyně zkázy zašroubovala do stropu hák. Mysl měla zatemněnou, kolem zátylku a krku pevně utažený provaz.

Zbývala poslední věc, odkopnout stoličku. Nikdo ji neposlouchal a do konce světa zbývalo pouhých dvanáct dní. Tyto dny mohla prožít i ztratit.

Počítala to znovu a znovu. A ještě jednou. Živila se jako učitelka na druhém stupni, ale jenom aby měla na jídlo a nájem, a přitom bádala v oblasti astrofyziky. Žáci, které práce obnášela, byli nutné zlo. Když byl výpočet zkázy hotový, uvědomila o tom Královskou akademii věd. Na rovnici o čtyřiašedesáti krocích pracovala devět let a chtěla, aby jí výpočty někdo potvrdil. Ne proto, že by to bylo nutné, a ještě méně kvůli tomu, že by to mohlo ovlivnit výsledek. Ale toužila po uznání.

Akademie na její e-maily neodpověděla. Ani na fyzické dopisy. Když tam telefonovala, přepojili ji tolikrát, až nakonec skončila tam, kde začala. Zbývalo tedy vstoupit do těch prostor neohlášeně a požadovat schůzku s předsedou Akademie. Nebo s generálním tajemníkem. Nebo s kýmkoli jiným, kromě vrátného. Následně někdo zavolal

policii, která neměla čas přijet. Vrátný se do věci vložil sám, vyvedl ji ven a dolů po dlouhém schodišti, kde posedávalo určité dvacet vysokoškolských studentů. Někteří z nich se tvářili vyděšeně, když kolem nich prošel a svíral narušitelce paže v pevném stisku. Jiní byli překvapení. Nejvíc si pamatovala lehce přehlíživé úsměvy. Studentů, kteří měli společné to, že brzy zemřou.

Všichni zemřou! Aniž by se jediná duše dozvěděla to, co věděla ona.

Tak jaký to vlastně má smysl? Jaký má mimochodem cokoli smysl?

Prorokyně si spočítala, kolik dní je naživu. Až dosud jedenáct tisíc padesát dva. Každý z nich, co si pamatovala, představoval ryzí utrpení. Nikdy jí nikdo nerozuměl. Nikdo ji nemiloval. Milovala někdy někoho ona sama, kromě Malteho Magnussona na druhém stupni? Toho s krásným úsměvem a milým chováním?

Krásný úsměv. To bylo v podstatě všechno, co jí věnoval. A matný pocit, že by chtěl možná víc, ale neodvážil se.

To nebyla právě lovestory.

A tak to šlo šest let. K nim přibýlo dalších devět roků výpočtů, které nyní dokončila. Odpověď byla jednoznačná. Prorokyně mohla na minutu určit, kdy se zhroutí atmosféra. Ani nedala výpověď. Prostě se přestala ukazovat, byla si jistá, že zákům je to jedno.

Přestala platit nájem. Ne proto, že by potřebovala šetřit; co by si s penězi počala, až všechno zamrzne? Jenom to nemělo smysl.

Vystěhovali ji však dříve, než počítala, a bez bydlení byla zima, obzvlášť v noci. Našla na inzerát obytný přívės. Koupila ho nepojízdný, před uvedením do provozu potřeboval prohlédnout.

Prohlédnout? pomyslela si. Ve světle toho všeho se každý detail jevil zcela malicherný.

Rozhodnutí sílilo. Zbývalo dvacet dní. Den utrpení. Zbývalo devatenáct dní. Den utrpení. Osmnáct dní...

Proč by zbývajcí bytí měla ještě dál protahovat? Když naopak skoncuje sama se sebou, nebude pak v té trošce času každopádně výtěžkou? Neobere potom nějak vesmír o poslední kousíček sraček?

Myšlenka se usadila a dodala jí klid. Prorokyně koupila hák, provaz a stoličku. A od vstupu na věčnost o dvanáct dní dřív než všichni ostatní ji dělily pouhé vteřiny.

Pak se najednou všechno otrásl.

Hlavou jí proletěla první, děsivá myšlenka. Spletla se ve výpočtu o dvanáct dní? To přece není možné?

Hák se uvolnil ze stropu a zakutálel se pod dřež. Přívěs se rozjel.

Ne, tohle bylo něco jiného.

Prorokyně ztratila rovnováhu, spadla ze zamýšlené sebevražedné stoličky a měkce dopadla na pohovku.

Jízda pokračovala několik dalších vteřin, dokud se přívěs nezastavil o strom.

Vstala a vypotácela se ze dveří, které byly do tří čtvrtin otevřené. Provaz měla pořád kolem krku.

Tam, kde se ještě před chvílíčkou nacházel přívěs, teď stál muž v jejím věku a za ním karavan.

„Co se to tu děje?“ pronesla. „To se člověk nemůže ani v klidu oběsit?“

Johan poprosil o odpuštění. Vůbec neměl v úmyslu někoho obtěžovat. Jenomže je tak těžké odlišit plyn od brzdy. Pedály se přece nacházejí těsně vedle sebe, vypadají stejně a mají stejnou barvu.

„Stejnou barvu?“ řekla žena před přívěsem.

Nikdy ji nenapadlo, že má plynový pedál vůbec nějakou barvu.

„Oběsit se?“ vyhrkl Johan, když vstřebal, co od ní právě slyšel.

Prorokyně poznamenala, že někomu, kdo neumí řídit, do toho nic není.

„Můžeš vytáhnout přívěs svým obytnákem, abych mohla pokračovat. Potřebujeme provaz.“

Johan nejistě ukázal na to, co jí viselo kolem krku.

„Delší provaz, hlupáku.“

Muž, který neuměl řídit, byl zvyklý, že se mu říká tak, jak mu právě řekla. Byl „hlupákem“ tak dlouho, co si pamatoval. Možná s tím začal milovaný starší bratr. Nebo to možná začalo v první třídě. Anebo obojí. Fredrik byl o dva roky vyš. Z této pozice se předváděl jako v manéži, všem vykládal, jaké má mladší bratr potíže. Třeba najít správnou třídu. Naučit se hodiny.

Ke všemu se zvrtlo i to, když se Johan pokusil vytáhnout přívěs ženy toužící po smrti na rovinku. Tažné lano bylo připevněné k oběma

obydlím, jenže když má člověk jednou provždy problém rozlišit plyn a brzdu, může to dopadnout, jak to dopadlo.

Žena stála stranou a snažila se události řídit. A nejen je. Řídila vlastně i obytné auto.

„Teď opatrně. Plyn. Ne, počkej. Pomaleji. Pomaličku vpřed.“

To bylo moc instrukcí naráz. Johan prudce sešlápnul některý z pedálů. A ještě trochu víc ten druhý, aby se to vyrovnalo.

Provaz se uvolnil. Přívěs už byl v polovině svahu, ale teď se rozjel zase dolů. Tentokrát mu chudák strom v cestě nestál. Jízda skončila až po dalších osmdesáti metrech u skály, která na rozdíl od okolí před patnácti tisíci lety neustoupila kilometr tlustému ledovci. Během tisíciletí tu moc užitku nenadělala. Až doteď, kdy proměnila už zchátralý přívěs v třísky.

„Ajaj,“ odušil Johan.

Co jiného mohl říct?

Prorokyně se ohlédla za svým posledním obydlím, nebo spíš za jeho zbytky. A pak se podívala na viníka.

„To byl můj domov!“

Johan přesto viděl výhody toho, co se stalo.

„Ve kterém ses chtěla oběsit.“

„To sem nepatří. U sebe doma si můžu dělat, co chci.“

Netalentovaný muž se podíval ze svahu. To, co před chvílí tvořilo přívěs, nyní připomínalo spíš hromadu šrotu.

„Mám ti pomoci s úklidem?“

Měl pocit, že na to stačí.

„Copak nevidíš, jak to vypadá? Můj přívěs nepotřebuje pomoc s úklidem, potřebuje někoho, kdo vykupuje šrot. Nebo pohřební službu!“

To poslední jí připomnělo, co se chystala udělat.

„Nemáš v obytnáku hák, který bych si mohla půjčit?“

Johan byl občas pomalejší.

„Jasně, to je to nejmenší, co můžu...“

Půlka kolečka zacvakla.

„K čemu ti bude?“

„Co bys řekl?“

Druhá půlka docvakla.

„Když se nad tím zamyslím, vzpomínám si, že mi všechny háky došly. Nemůžu tě místo toho pozvat na něco k pití?“

Prorokyně to vzdala.

„Tak na něco silného.“

„Co na Domaine Billaud-Simon Chablis Tête d'Or? Příjemný ročník?“

„Něco silného jsem řekla.“

Johan sice pomalu přemýšlel, ale o to rychleji se vrhl do jednání. Než se neznámá žena stihla vrátit ke svému nejtemnějšímu já, rozložil dvě kempinková křesílka, kempinkový stůl s červeno-bílým kostičkováním ubrusem, dvěma skleničkami, lahví whisky Highland Park a talířem datlí plněných kozím sýrem, obalených v křupavé slanině a sypaných slanými praženými mandlemi, které připravil Fredrikovi na cestu, načež se starší bratr ušklíbl a odmítl.

„Ta whisky je stará jako já,“ řekl Johan a nalil své sebevražedné návštěvnici.

„Tak už dostárla,“ prohlásila žena a vyprázdnila sklenici, než Johan stihl nalít i sobě.

„Ajaj,“ řekl.

„Máš zajímavou slovní zásobu.“

„Vážně?“

Ironie mu nešla o nic líp než řízení auta.

Prorokyně převzala lahev a dolila si. Tentokrát na to šla opatrněji. Usrkla a nic neřekla. Tak pokračovala a usrkla trochu víc. Natáhla se po datlích. Na okamžik to vypadalo, že ji to baví, nebo ji to aspoň neotravuje. Johan nedokázal pochopit, proč si chtěla vzít život. Ze slušnosti už vypil dva pořádné loky Highland Park a nezůstalo to bez následků. Možná proto se odvážil zeptat.

Žena byla o celou sklenici napřed. Možná proto se obtěžovala s odpovědí. Ale třeba se jenom potřebovala ospravedlnit sama před sebou.

Ať byl důvod, jaký chtěl, seděla nyní v kempinkovém křesílku na bahnitě planině u Stockholmu a rozmluvila se. Nejprve trochu. Potom trochu víc. Tvrdila, že si vždycky připadala jiná.

„Hloupá?“ zeptal se Johan.

Co kdyby našel svou spřízněnou duši?

„Ne.“

Ve škole jí to šlo vřdycky dobře, jen neměla žádné přátele. Čas trávil pouze se svými myšlenkami.

Johana napadlo, že ani on neměl žádné přátele, ale že na to nikdy nepomyslel. Čas trávil především se svým bratrem a Fredrik přemýšlel jaksi za ně oba.

Žena pokračovala.

Na druhém stupni si to uvědomovala čím dál víc. Skutečně nebyla jako ostatní. Zatímco Viktoria, Malin a Marie se měnily z dětí v pubertáčky s řasenkou, módou, tajnými cigaretami a červeným vínem míchaným s Coca-Colou, ona dál nosila pletený svetr. Možná to bylo jím, možná šlo o zákon přírody, díky němuž jí prsa nerostla stejně jako kamarádkám. Nebo snad podváděly. Napadlo ji to, ale nestarala se o to. Vesmír, který může člověk pozorovat, má průměr devadesát tři miliard světelných let a za ním leží nekonečný počet miliard dalších světelných let. Z tohoto hlediska shledávala málo důvodů pro to, aby přikládala nějaký význam dvěma rovnoměrně odměřeným sáčkům s rýží v podprsence, která vlastně není zapotřebí.

„Rýže?“ Johan přemýšlel, o jaký šlo druh.

Hlavními kontakty té ženy byly na druhém stupni učebnice fyziky, učebnice matematiky a brožované výtisky románů o lásce v nemocnici. Upřednostňovala by lásku ve fyzikální laboratoři, jenže žádné takové knihy nenašla.

„Já jsem hlavně koukal na filmy,“ řekl Johan.

Během přestávek sedávala ve svém svetru a psala úkoly pro Viktorii a Malin. A jako poděkování schytávala nadávky.

„To to ještě nemáš, ty dementko?“

Budoucí prorokyně se omluvila, že jí to tak trvá a že si není jistá odpovědí na otázku dvanáct.

„Ale těch předchozích jedenáct by mělo být správně.“

Viktoria jí úkol vytrhla z ruky.

„Hnusná a pomalá. Proč vůbec existuješ?“

To ovšem byla existenciální otázka daleko za hranicemi toho, co mladá Viktoria mohla chápat. Budoucí prorokyni ale zasáhla rovnou

do duše. Neodvážila se dívat jinam než přímo před sebe, do řady školních skříněk, a pro sebe pronesla:

„No jo, proč existujeme? A kdo jsme? Malé, maličké energie ve vesmíru.“

To bylo víc, než Viktoria i Malin zvládly. Nebo třeba Marie. Či někdo z ostatních.

„Pojď, Viky, před anglinou se podělíme o cigáro. Jsem z té dementky nervózní.“

Johan pochopil, že aby ženino vyprávění udržel v chodu, musí do její sklenice doplnit patřičné množství Highland Parku. Navíc ho zajímalo, jak se jmenuje. To se asi časem ukáže.

„Dáš si ještě datli? Nebo miskou pražených buráků?“

Žena neodpověděla. Napila se whisky víc, než zamýšlela, a pokračovala. Rozhodně něco potřebovalo ven.

Všichni přece snili. Dokonce i ta, která jen zřídka nosila něco jiného než svetr, měla rovnátka, zato žádné křivky, a nedostávalo se jí sociálních kompetencí. Sen téhle ženy se jmenoval Malte. Byl hezký, to rozhodně, ale především byl takový milý. Jednou zvedl její učebnici matematiky, kterou právě upustila, a podal jí ji se slovy „prosím“. Pak se dotkl jejího ramene a pohlédl jí do očí. A ten úsměv.

Byl to signál pro něco dalšího? Ta, které se možná právě někdo dvořil, vyděšeně sklopila zrak, a když se opět odvážila vzhlednout, byl pryč.

Nemusel ji brát za rameno. Přesto to udělal. Třeba byl právě tak plachý jako ona. Bylo to v devadesátých letech, dívky mohly zvát chlapce na školní plesy zrovna tak jako oni je. Co když chtěl, ale netroufl si? Nepatřil k největším oblíbencům ve třídě, protože se učil, zrovna jako ona. Něco mezi nimi bylo. Hlavně během hodin. Pocit, jako by tam byli přítomní jenom oni dva. Čtyři řady lavic od sebe, ale stejně.

Budoucí prorokyně se vnitřně bouřila. Bojovala s tím, jaká by chtěla být, a s tím, kým se stala. V jejím světě to znamenalo rozdíl mezi svobodným vznášením ve vesmíru a možnostmi, že se nechá neúprosně vtáhnout do černé díry.

„Ta láska,“ pronesl Johan, aniž si byl jistý, co tím míní.

V Bromanově cukrárně koupila červené srdce z žele. Prodávali ho v malé průhledné krabičce s mašlí. K ní byla přiložená cedulka zavěšená na zlaté šňůrce. Na tu napsala: „Chceš se mnou jít na ples?“

Toto aranžmá potom stálo na nejvyšší policičce v její školní skříňce. Čekalo, až jeho majitelka najde tu správnou příležitost. A odvahy.

A tak se stalo, že se Malte trochu víc zdržel s některými kamarády vzadu v chodbě. Stál stranou, jako by do té skupinky pořádně nepatřil. Nedíval se v těch krátkých chvilkách, kdy si toho kamarádi nevšíмали, směrem k ní?

Co by se stalo, kdyby se rozutekli na všechny strany, kdyby Malte na pár vteřin osaměl? A kdyby pak ona byla dost rychlá? Nebo on, v nejlepším případě.

Příležitostí, která pravděpodobně mohla nastat, byla natolik zaujatá, že nepostřehla Viktorii přicházející z opačného směru.

„Špehuješ kluky? Ty jo, dokážeš být nadržaná na něco jinýho než na svoje knihy?“

Viktorie se jí vysmívala. A spatřila krabičku! Sebrala ji z policičky. Otevřela ji. Vylovila srdíčko – a na dvě kousnutí ho spolkla.

Žádný zločin proti lidskosti nemohl být horší.

Kluci zmizeli za rohem. Malte zůstával. Podíval se znovu jejím směrem? Nebo na Viktorii? Na tu se srdcem z žele v puse.

Odešel. Srdce bylo pryč. Zrovna tak jako příležitost.

Johan si nebyl jistý, jestli neznámá nepotřebuje další palivo. Působila tak smutně. Co když se znovu začne ptát po háku?

„Co se stalo potom?“ řekl nejistě.

„Dolij mi,“ nakázala žena.

Stalo se to, že se nechala vtáhnout do černé díry. Naprosto se ponořila do fyziky, s jedinou výjimkou během těch let: když narostly křivky, musela vyměnit svetr.

Její cílem byla profesura, možná akademie věd, jenže zůstalo u učitelky na druhém stupni. Samozřejmě fyziky.

Ta práce by byla snesitelná, jen kdyby nebylo všech těch žáků. Žáci byli to nejhorší, co znala. Nechtěli poslouchat ani se učit.

Johan býval také žák. Protože věděl, že se nedokáže nic naučit, ani neposlouchal. Jen by mrhal časem. Místo toho v duchu sestavoval vlastní jídla.

Kvůli tomu sám sebe neviděl jako utrpení pro vyučujícího, přestože ho jednou dokonce třídní nazval tak jako všichni ostatní. Došlo k tomu, když měl na tabuli napsat „kolo“ a vyšlo z toho m-o-p-e-d. Domníval se, že je rychlejší než kolo, užitečnější. Pravděpodobně zadání špatně pochopil, protože třídní povzdechl: „Posaď se, hlupáku.“

„Teď jsem si vzpomněl,“ řekl Johan. „Taky jsem byl beznadějný. Poměrně často.“

Petra byla příliš ponořená do svého nitra, než aby ho poslouchala nebo to nějak komentovala. Místo toho pokračovala.

Téměř celé desetiletí věnovala veškerý svůj volný čas a ospravedlnitelnou část pracovní doby vlastnímu výzkumu. Začalo to jako jednoduchá hypotéza následovaná ověřením.

„Teď používáš slova, která mi nejsou příjemná,“ poznamenal Johan.

Prorokyně řekla, že stručně a jasně řečeno se zhroutí atmosféra.

„Kdo že?“

„Atmosféra. Spadne na zem a ochladí se na -273,15 stupňů. Během vteřiny.“

„Kde?“

„Všude.“

„I vevnitř?“

„Jak že ti to říkali?“

Johan se snažil představit, kolik moc, nebo spíš málo je -273,15 stupňů.

„A kdy se to stane?“

„Příští středu ve 21.20. Plus minus minuta. Není jasné, jaký bude poměr mezi odporem a denzitou vzduchu v posledním okamžiku. Tuhle část výzkumu jsem vynechala, když jsem si uvědomila, že to stejně nestihnou vypočítat, než bude příliš pozdě.“

„Odpor a dez-nita vzduchu,“ pronesl Johan zamyšleně.

„Denzita.“

Kapitola 3

Pátek 26. srpna 2011

Dvanáct dní do konce

Na parkovišti se setmělo, bylo naprosto opuštěné až na osamělý karavan a stopy kol obytného přívěsu, který už se nenacházel tam kde předtím. Tricetiletá whisky byla téměř dopitá. Datle v křupavé slatině plněné kozím sýrem došly. Johan donesl z auta dvě deky, jednou zakryl ramena své nové přítelkyni (tak to chtěl vnímat), sám se zabalil do druhé.

„Takže zbývá dvanáct dní do konce. Ty jo, já tu sedím se skutečnou prorokyní zkázy.“

„Brzo to bude jedenáct a něco.“

Dvě třetiny obsahu lahve skončily v jeho nešťastné návštěvnici, ale ta třetina, kterou nalil do sebe, stačila, aby začal neúměrně filosofovat.

„Jedenáct dní nebo dvanáct... Ale proč se kvůli tomu věšet? Nemělo by to být naopak?“

Roztáhl ruce v téměř ježíšovském gestu.

„Neměla bys právě teď objímat svět? V tom kratičkém čase, který ti zbývá?“

Prorokyně Johanovo nadšení nesdílela.

„Ty si objímej, co chceš. Pro mě to je jedenáct stejně ubohých dnů jako těch jedenáct tisíc padesát dva dní předtím. Pověz mi, co je na tom zábavného, jestli můžeš.“

„Co se stalo před jedenácti tisíci padesáti dvěma dny?“

„To jsem se narodila.“

„Aha.“

Žena pokračovala.

„Nesnesu pomýšlení, že všechno skončí, než se z něčeho stane něco.“

„Z čeho?“

„Řekla jsem z něčeho.“

„Třeba?“

„Jsem učitelka na základce! Nebo jsem byla, než jsem odešla. Nikdo mě neposlouchá, když mluvím. Nestala jsem se profesorkou. Z lásky nic nebylo. Ani jsem nikomu nemohla říct ‚miluju tě‘. Ne že by to pomohlo.“

„Můžeš to říct mně, jestli chceš.“

„Mělo by to mít aspoň trochu smysl.“

Ale potom změkla.

„I když ta whisky byla dobrá. A jednohubky taky. Jak jsi to dokázal? V obytnáku!“

„Rád vařím. A uklízím.“

Neusmála se trošičku, když si nalévala zbytek obsahu lahve?

„Úžasná kombinace. Máš nějaké jiné jméno než Hlupák?“

„Samozřejmě že mám!“

Teď už se usmála zcela určitě.

„Dovol mi tu otázku přeformulovat: Jak se jmenuješ?“

„Jmenuju se Johan Valdemar Löwenhult. S důrazem na Johan. A ty?“

„Petra Rocklundová. S důrazem na Petra.“

„Rád tě poznávám, Petro.“

Johan pozvedl prázdnou sklenici k návštěvnici.

„Tak daleko ještě nejsem připravená zajít,“ řekla.

A pak se opilá a unavená prorokyně zkázy opřela a zavřela oči.

Usíná snad? Johan znervózněl, protože nevěděl, co pak dělat. Nemohl by Petru nechat v kempinkovém křesílku, i pod dvěma dekami

by byla moc velká zima. A nemohl si přece jenom do obytného auta nacpat cizí spící ženu, pokud by s tím nesouhlasila.

„Petro? Haló?“

Hluboké oddechování.

„Nemůžeš... Petro? Chceš naučit, jak dělám datle plněné kozím sýrem?“

To nezabralo.

„Petro!“

Co si počne?

„Petro, *miluju*...“

Vtom sebou trhla. Láska, nebo její nedostatek, jí nejspíš pohnula.

„Koho miluješ?“ zamumlala, aniž otevřela oči.

„Nároží.“

Otevřela oči.

„Kdo může milovat nároží?“

Je zpátky! Teď ji musí udržet vzhůru.

„Miluju je možná moc silný výraz, ale mám je moc rád. Už od doby, co jsem byl pošták. Nebo ještě dřív. Člověk tam tak stojí a dívá se jedním směrem, potom druhým. Neví, který si vybrat. Pokaždé je to skoro jako životní volba. Je v tom něco hezkého, těžko se to vysvětluje.“

Návštěvnice zřejmě nebyla spokojená s tím, že ji probudil, aby s ní probral poetickou stránku nároží.

„Já mluvím o lásce mezi lidmi.“

Johan se znovu zamyslel.

„Tak to miluju Fredrika, svého bratra. Naučil mě všechno, co umím.“

Petra se zadívala na obytné auto.

„Třeba řídit?“

„To zrovna ne. To byl učitel v autoškole, který byl ke konci už vážně nepříjemný. Když se zamyslím, jsem nejen beznadějný, ale taky dost netechnický. Co ty? Kdo je tvoje velká láska? Malte?“

Když si Petra připomněla svou historku z druhého stupně, opět ji to unavilo. Znovu zavřela oči.

„Ne, ne, takhle ne, Petro! V autě mám pohodlnou postel navíc. Pojď, můžeš si ji půjčit.“

Když to nepomohlo, dodal:

„Možná tam někde vevnitř mám i náhradní hák. Zkusíme ho najít.“

No ne! Zase otevřela oči. Pomalu vstala. Nechala svého nového známého, aby jí pomohl těch pár kroků ke dveřím karavanu. Zvládla první i druhý schůdek. Byla uvnitř. Než oblečená usnula, ještě stihla říct:

„Teď jsem moc unavená na to, abych se oběsila. Necháme to na zítřek.“

Kapitola 4

*Sobota 27. srpna 2011
Jedenáct dní do konce*

Stůl z předchozího večera byl znovu prostřený. K snídani se podávaly čerstvě upečené housky s vyzrálým sýrem, pářečky, míchaná vejce s česnekem a cherry rajčátka pečená na bylinkách, jogurt, granola a maliny.

Johan právě naléval čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávu, když se ve dveřích objevila Petra. S rozcuchanými vlasy. S pomačkaným oblečením.

„Kde to jsem? A kde je můj přív...“

Spatřila Johana.

„Jo, jasně.“

„Dobré ráno! Prosím, posad' se. Překapávanou kávu, nebo cappuccino?“

Prorokyně zvládla urazit celou cestu k témuž křesílku jako včera večer. Ztěžka dosedla. Zadívala se na nachystanou snídani.

„Ty jsi v životě spokojený. Miluješ uklízení. Byl jsi pošťákem. Jezdíš v obytném autě, i když neumíš řídit. A vaříš jako... no, já nevím. Cítím vůni česneku?“

„Je v míchaných vajíčkách. Překapávanou kávu, nebo cappuccino?“

„Cappuccino, díky.“

„Mám i kaviár. Nezapadal mi do celku, řekl jsem si, že ho nechám na později. Ale jestli chceš... a když slíbíš, že se dneska nezabiješ.“

Petra pořád nebyla úplně probuzená.

„To jsem chtěla udělat včera? Jo, chtěla.“

„Zabránily ti v tom nešťastné i šťastné okolnosti. Dej si snídani, já jsem hned zpátky s kávou. Potom mám novinky!“

Právě probuzená byla příliš unavená a moc se jí motala hlava na to, aby neposlechla. A byla hladová. Tiše jedla, až na nějaké to spokojené zamručení nad kvalitou podávaných pokrmů. Trvalo pět minut, než znovu otevřela pusu kvůli něčemu jinému než jídlu.

„Říkal jsi novinky? Našel jsi pro mě přívěs? Nebo aspoň hák?“

„Je to lepší! Našel jsem Malteho.“

Petra upustila vidličku, kterou držela v ruce. Ta spadla do bláta.

„Nech ji ležet,“ řekl Johan. „Přinesu čistou.“

Chystal se vstát.

„Sedni!“

Posadil se jako poslušný pes.

„Našel jsi Malteho? Jak? Kde je?“

Petra se rozhlédla.

„Tady ne. Ale, no, byl jsem přece pošťák, to jsem říkal, že jo? Ne dlouho, ale chodil jsem do kurzu, kde jsme se toho učili mnohem víc, než co si pamatuju. Každopádně Malte není zrovna časté jméno. Společně s příjmením Magnusson je dost neobvyklé. V celém Švédsku je jenom jediný Malte Magnusson, který je přibližně tak starý, jako jsi podle mého ty. Bydlí čtvrt hodiny odsud. Možná dvacet minut, když budu řídit já. Do půl hodiny, když pojedu špatně.“

Petra se zasnila, na vteřinu.

„Malte...“

Potom ji dohnala skutečnost.

„Co bych mu mohla nabídnout?“

Jenže Johan to nevzdával.

„Za jedenáct dní vůbec nic. Do té doby mu můžeš vyznat lásku. Anebo se můžeš oběsit. Ale ne v mém autě a hák si opatři sama.“

Možná to bylo míchanými vejci vylepšenými česnekem. Možná čerstvou pomerančovou šťávou. Nebo cappuccinem. Anebo Petřinou věčnou touhou po lásce v kombinaci s vědomím, že je to teď, nebo nikdy. Ať to bylo čímkoli, seděla nyní v Johanově obytném autě křiženém s luxusní restaurací a mířila na adresu, kde údajně bydlela její láska z mládí Malte Magnusson.

Prorokyně se snažila uhladit si pomačkané oblečení a upravit vlasy, jak jen to šlo, a Johanovi se zatím nedařilo jet hladce. Nebo aspoň rovně. Auto sebou škubalo, cukalo a kymácelo se.

Všiml si, že Petra se musí držet.

„Chceš raději řídit místo mě?“

„Nemám řidičák.“

„Ty taky ne?“

Cože?

„Riskuju život ve splašeném karavanu, kde za volantem sedí člověk bez řidičáku?“

Johan při odbočce doprava přešel dvěma koly obrubník chodníku. Když znovu dostal auto pod kontrolu, připomněl Petře, že by se snad svět nezbáznil, kdyby se s ní vyboural, s ohledem na to, co si chtěla sama provést předchozího dne.

„Navíc mám za sebou dvě stě jízd v autošколе. Něco mi přece jen v hlavě ulpělo.“

Dvě stě jízd a žádný řidičák. Nedostatek talentu se projevil. Petra se rozhodla, že se může díť, co chce. Ten člověk v každém případě umí vařit.

„To vůbec neumím,“ opáčil Johan. „Jen mě to baví.“

Baví, pomyslela si Petra. Slovo, které do jejího života nikdy nepatřilo.

„Co je podle tebe ještě zábavné?“

Třeba se něco naučí.

„Uklízení,“ řekl Johan. „Nebo teda. Polozábavné. Není to to, co mi jde nejhůř ze všeho. I když vlastně ani nevím, o kolik je v tom lepší Fredrik. On nikdy neuklízěl.“

Petra se znovu usmála. To už bylo potřetí od chvíle, kdy se předchozího dne uvolnil hák ze stropu přívěsu.

„A co ti tedy jde nejhůř ze všeho?“

To bylo těžké. Vybíral z tolika věcí. Především přemýšlení? Nebo nacházení. Proto byla jeho kariéra poštáka tak krátká. Musel se poroučet po prvním dnu. Šéf se vymluvil na nedostatek práce, ze dne na den.

„Nenašel jsi schránky, ke kterým jsi měl dojít?“

To nebyla špatná úvaha, ale jenom částečně správná. Sice na kole zajel několikrát špatně. Sice na nějakém pěkném nároží zůstal stát moc dlouho. Ale adresy byly na obálkách a on měl mapu. Skutečný problém nastal, až když se měl vrátit na poštovní úřad. Tuhle adresu neměl.

„Ty jsi netrefil zpátky?“

„Trefil, ale už se rozednívalo.“

Dál se v rozhovoru nedostali. Johan si uvědomil, že když mluví, přestává se soustředit. A ona se potřebovala připravit na to, co mělo přijít. Byla sobota dopoledne, existovala velká šance, že pokud Malte bydlí tam, kde se předpokládá, bude doma. Nemluvili spolu od té chvíle, co před patnácti lety řekl „prosím“, když jí podával učebnici matematiky. Petra si nebyla jistá, jestli spolu podle definice mluvili i tehdy. Odpověděla vůbec? Určitě řekla aspoň „díky“?

V tichosti si zkoušela několik úvodních frází. Žádná z nich nezněla dobře. Celý ten nápad byl čím dál horší. Nakonec se rozhodla, že je až moc špatný.

„Otoč to!“ vyhrkla. „Tohle nemůžu udělat.“

„Jsme na místě,“ řekl Johan a lehkým sešlápnutím správného pedálu zastavil auto.

Malte bydlel ve vile. Nebyla velká a ležela až na okraji předměstí, ovšem byla to vila. S malým pozemkem. Na příjezdové cestě stála Honda Civic. Žádné velké auto, avšak nové.

Tajná dětská láska nejspíš měla sportovního ducha. Tak to bylo už na druhém stupni. Byl plachý, chytrý a sportovně založený. Možná hrál Malte golf i baseball, protože část trávníku byla tak jemně posekaná, že by mohla sloužit jako jamkoviště. Vedle ležela golfová taška, kterou převrátil vítr. Na trávníku se povalovalo několik železných holí a putter. Mezi fasádou domu a téměř vzrostlou břízu natáhl Malte síť.

Petra hádala, že míčky odpaluje do ní, aby nerozbil sousedům okna. Na lavičce u zdi domu se nacházela baseballová pálka, tři míčky a jedna rukavice.

Johan byl podnikavý jako jenom zřídka nebo nikdy. Zatímco Petra pozorovala okolí, zaskočil k sousedům naproti a ze záhonku si vypůjčil kytici. Předal jí ji a jemně ji postrčil k hrozivým vstupním dveřím se zvonkem.

Vykročila pomalu a nejistě vpřed. Otočila se na Johana, ale vtom zaslechla nějaké chrastění.

„Co to děláš?“

Johan zvedl golfovou tašku a začal se přehrabovat v holích na zemi.

„Uklízím. Nemůžu to jen tak nechat být.“

„Nech toho!“

Johan poslechl. Jedna z holí mu zůstala v ruce. Pozvedl ji vzhůru v něčem, co by mohlo připomínat vítězné gesto.

„Láska, do toho!“ pronesl povzbudivě.

Jenže Petra byla jenom nervózní.

„Určitě má rodinu.“

„Ále, ve Švédsku se rozvádí každé druhé manželství. Tak běž!“

„Vážně?“

„Nevím. Jdi! Nemůžeš posledních jedenáct dní svého života prostě jen stát na Malteho zahradě.“

Petra nervózně přikývla. Kuchař, uklízeč a hlupák měl pravdu.

Zevnitř se ozval zvonek. A nějaký hlas.

„Jdeš tam? Já si lakuju nehty.“

Ženský hlas! Jenže už bylo pozdě. Dveře se otevřely.

Malte. Stejně hezký jako tehdy. Se stejným milým, plachým pohledem. V tuto chvíli bez úsměvu. Tvářil se tázavě.

„Ano?“ řekl.

„Ahoj, Malte. Poznáváš mě?“

Těmito slovy mu toho zřejmě řekla víc než během celé školní docházky dohromady.

„Ehm, promiňte, ale... ne? Nebo, počkejte.“

Nějaký malý dojem v něm zjevně vyvolala.

„Jsem Petra z druhého stupně.“

Teď přišel ten úsměv! A Malte jí znovu položil ruku na rameno! Podruhé za patnáct let.

„Petro,“ pronesl vřele. „Ty jsi byla moje první, tajná...“

Dál se nedostal, protože ho přerušil ženský hlas z domu.

„Kdo je to, Malte? Tak odpověz!“

Žena se blížila. Rozrazila dveře dokořán a postavila se vedle svého přítele na práh. Zadívala se na návštěvnici a na kytici, kterou Petra držela v ruce.

„O co tady jde? Svádíš myho kluka?“

Petře došel dech. A schopnost mluvit. Ta žena byla Viktoria! Ta, která ji šikanovala. Ta vulgární. Ta hrozná. Maltego přítelkyně.

Malte se tvářil nervózně, snažil se uklidnit atmosféru.

„No tak, Viky. Tohle je Petra Backlundová z naší třídy na druhém stupni.“

„Rocklundová,“ řekla Petra.

A pomyslela si: Mohl si aspoň vzpomenout, jak se jmenuju, pokud jsem byla jeho první, tajná... něco.

Viktoria se rozzářila ve stejném krutém úsměvu jako dřív.

„Ta dementka? Aha, takže ti šlo o Malteho! Já asi umřu smíchy.“

Potom Petře vytrhla kytky z ruky, hodila je na zem a šlápla na ně, jako by zašlapávala nedopalek cigarety.

„Ale Viky...“

Maltemu to nebylo příjemné. Petra nestihla cítit vůbec nic, když do ní Viktoria začala strkat. Vyšla jenom v punčochách, tohle za to stálo. Teď ta dementka dostane co proto, jednou provždy.

Malte zůstal stát na prahu. Dovolil citům z minulosti, aby se připlížily, a mezitím se pořád snažil všechno uklidnit.

„Tohle ne, Viky. Za takovou maličkost. Přece neměla v úmyslu nic zlého...“

Jenže Viktoria byla ve varu. Další štouchanec. A ještě jeden. Nakonec Petra upadla. Chtěla se odplazit pryč.

V tu chvíli spatřila Viktoria Johana, částečně schovaného za jejím novým pokladem, stříbrošedou hondou.

„A ty jsi kdo? Co děláš za mým autem? Ani hnout, to ti povídám!“

Johana přepadla panika z toho, do čeho Petru uvrhl. Přerývané ze sebe vypravil, že právě strčila do jeho kamarádky, až upadla.

„Ty... tys ji strčila!“

Další Viktoriin smích. Ne milejší než ten předchozí.

„Umím to ještě líp, abys věděl.“

A pak do bezbranné Petry na zemi kopl. Nejprve pravou nohou, potom levou. Nikoli přehnaně tvrdě, jenom jako znamení toho, kdo je pánem situace.

U Johana vystřídal paniku zkrat. Nebo zapracovalo obojí.

„Přestaň!“ vykřikl.

A to, co právě řekl, zdůraznil tím, že praštil Malteho železnou sedmičkou do kapoty Viktoriiny stříbrošedé hondy.

„Ne!“ zvolal Malte, ale dál stál na prahu.

Petra stále ležela na zemi, ovšem Viktoria vyrazila k svému autu, aby toho neznámého člověka s golfovou holí zastavila. Ponížení mělo být dokonalé. Jenže v prorokyni začínalo něco kypět. Malteho *první, tajná co?* pomyslela si.

Johanovi se rychlou prací nohou dařilo neustále mezi sebou a zuřící Viktorií udržovat auto, byl dočista bez sebe a znovu a znovu do vozu třískal golfovou holí. Po kapotě: střecha. Právě zadní dveře. Zadní okno. Levé zadní dveře. Znovu pravé zadní dveře (když Viktoria změnila směr).

„Já tě zabiju!“ křičela Viktoria.

Vtom se Petra zvedla na kolena a pak na nohy. Z trička a kalhot si oklepala trávu a zbytky hlíny, zjistila, že Johan není v bezprostřední nouzi a neustále se mu daří mezi sebou a Petřinou bývalou trýznitelkou, ať už se k němu snaží dostat z jakékoli strany, udržovat čím dál pomačkanější hondu.

Petra od nich odvrátila zrak a obrátila se k Maltemu.

„První, tajná co?“ pronesla pevným hlasem.

„Cože?“

Jen stěží se soustředil na Petru a na svou běsnící přítelkyni zároveň.

„Řekl jsi, že jsem byla tvoje první, tajná něco.“

„Vážně?“

Měl by tu světovou válku na příjezdové cestě zastavit. Avšak něco mu v tom bránilo. Nejen to, že se s Viky nikdy nedalo rozumně domluvit. Možná to bylo i tím, že se cítil podivně dobře pokaždé, když

Petřin kamarád trefil nové, zatím nepoškozené místo na jejím autě. Které si Malte nesměl ani půjčit.

Petra si v tom chaosu připadala klidná.

„Děláte si hezké večery, ty a Viky?“ řekla, když se Malteho přítelkyně, celá rudá, snažila přes kapotu vyšplhat na střechu svého poničeného auta, aby se k záškodníkovi dostala tudy.

„Hezké?“ řekl Malte.

Petru napadlo, že využívání situace Maltemu nejde teď o nic líp než před patnácti lety. Jak by to všechno, až na konec světa, mohlo být jiné, kdyby se Maltemu podařilo dokončit větu s „první, tajná“ tehdy dávno, když to ještě mělo smysl.

Petřin klid se změnil v rozhodnost. Bylo načase utnout tu tyranku u auta, než Johana dostane. Prorokyně zamířila k Malteho přítelkyni, cestou minula lavici s baseballovou pálkou. Čapla ji a upoutala Viktoriinu pozornost tím, že s ní praštila bývalou kamarádku ze třídy, která byla všechno, jenom ne kamarádka, do zadku.

„Au!“ vyjekla Viktoria, hlavně překvapením.

Sklouzla z kapoty, otočila se – a ocitla se Petře tváří v tvář ve vzdálenosti půl metru. Podívala se jí ta dementka poprvé přímo do očí? Co se to děje?

Petra si mírumilovně položila silnější konec baseballové pátky na rameno a užší konec sevřela oběma rukama.

Mírumilovnosti si Viktoria nevšimla. Hlavou jí probíhala léta na druhém stupni základní školy. Tři roky rychle přehrané ve třech vteřinách. Nejspíš se nechovali úplně... jak to jen říct... hezky k té, jak jen se jmenovala? Petře. Mstí se za to teď?

Bývalá oběť šikany se na bývalou tyranku přátelsky usmívala.

„Víš, co si myslím, Viky?“ řekla.

Atmosféra byla tak výjimečná, že se astrofyzická amatérka zamyslela, jakou má tady a teď vzduch denzitu. Dokonce i Johan se dokázal uklidnit. Právě zrcátko bylo pořád celé a měl je na dosah. Ale odolal. Vyčkával.

„Ne,“ opáčila nejistě Viktoria. „Co si myslíš? Chceš mě zase praštit baseballovou pálkou?“

To v zásadě nebyl špatný nápad. Petra z toho poprvé měla podivně hezký pocit.

„Ne, na bití jsi spíš ty. Domnívám se, že k tomu dochází, když nestačí slova. Tobě došla poměrně brzy, pokud si vzpomínám.“

Mně taky, pomyslel si Johan a najednou se zastyděl, že se vrhl na Viktoriino auto. Rozhodl se, že právě zrcátko nechá na pokoji.

Petrina nově nabytá síla byla přímým důsledkem Maltego nedokončené věty.

„Od tvého přítele jsem se právě dozvěděla, že když jsme chodili do stejné střídý, byla jsem jeho první, tajná něco. Tuším co.“

Do té chvíle tak rozzuřená Viktoria nedokázala odtrhnout zrak od baseballové pálky.

„A teď si myslíš...?“

„Že na tebe v příštích jedenácti dnech budu co nejčastěji myslet jako na rezervu. Nebo jako na nouzové řešení. Ještě jsem se nerozhodla. Co myslíš ty, Malte?“

To, na co Malte myslel, jak tam stál v ponožkách na prahu svého a Viktoriina domu, bylo: „Proč právě jedenáct dní?“ Jenže teď asi bylo načase říct něco, co bude mít význam.

„Láska,“ pronesl. „Tedy jako odpověď na tvou druhou otázku. Jenže potom škola skončila, ty a já jsme se rozešli dřív, než jsem dokázal...“

Viktorii stále znervózňovalo, jaké s ní má plány baseballová pálka. Také ji však ohromilo, co se doslechla od svého přítele sraba.

„S Viky jsme tehdy v létě chodili do stejného centra pro mládež... a... ne, nazývat ji nouzovým řešením by nebylo spravedlivé. Nebo já nevím. Byla to zábava, když jsme hráli pinball. Zdálo se, že ji zajímám, koho jiného jsem zajímal? Jako opravdu.“

„Mě, ty hlupáku.“

Ta slova byla tvrdá, nikoli však způsob, jakým je Petra vyjádřila. Malte by ji býval chtěl, ale neodvážil se. Proto se dal dohromady s Viktorií, u pinballu. Hluboko pod úrovní, na kterou Malte měl, aniž to věděl.

Prorokyně zkázy byla nadále naprosto vyrovnaná. Považte, co dokáže potvrzení v kombinaci se zaslouženou ranou do zadku. Ten pocit dosáhl až k Johanovi na druhé straně auta. Spokojeně pokývl na Maltego stojícího na prahu jako pozdrav jednoho hlupáka druhému.

Viktoria se snažila přemýšlet. Ta dementka už zřejmě žádná dementka nebyla, zato byla... *tajná láska jejího přítele*. Sraba Maltego, který vždycky udělal, co mu řekla, a jehož bylo obecně dobré mít. A který právě málem přistoupil na to, že Viktoria byla jeho nouzové řešení! A pak ta věc s baseballovou pálkou, kterou Petra nehodlala použít. Nebo snad ano?

„Chtěla bych jít dovnitř a dolakovat si nehty,“ řekla.

To bylo to nejlepší, co ji mohlo napadnout.

„Jen běž,“ přitakala Petra a pronesla to tak, že to znělo, jako by Viktorii právě udělila povolení se vzdálit. „Ale nebyla bys tak hodná a nepoděkovala mi předtím, že jsem ti tři roky za sebou psala úkoly?“

Petra byla sama sebou ohromená. Když se ohlédla po Maltem, vytušila, že on je na tom stejně.

„Děkuju... pěkně,“ řekla Viktoria.

Bývalá tyranka se dívala do země a kráčela malými, rychlými krůčky do domu. Její přítel stál pořád na prahu, ale nechal ji projít. Situaci ovládala Petra.

„Malte, je mi líto, koho sis zvolil za životní družku. Ty a já se vezmeme v příštím životě, na jiné planetě. Johane, myslím, že tady jsme skončili. Vidím, že jsi ušetřil levé přední dveře, to je od tebe hezké. Pojď, pojedeme.“

„A jedno zrcátko,“ dodal Johan.

Když mířili ke karavanu, Malte se odhodlal udělat pár kroků do zahrady a zavolat na ni.

„Rád jsem tě viděl, Petro, po všech těch letech. Zase se ozvi, jestli budeš chtít. Kdy budeš chtít! *Kdy budeš chtít!*“

Znělo to, jako by to myslel vážně. Jenže navázat ve spěchu milostný vztah s mužem, jehož přítelkyně si v jejich společném domě lakuje nehty? Za jedenáct dní by se ti dva stihli rozejít, oni by zvládli zajít do kina, do restaurace, projít se někde kolem vody. Následoval by pravděpodobně nemotorný Maltego polibek. A Petřina neohraibaná reakce. To a možná ještě trošku navíc za jeden a půl týdne.

Ne, stačilo, že se Malte dozvěděl, co kdysi cítila. A – především – že ona ví, co cítil on.

„Díky, ale existují tu jisté atmosférické překážky. Zatím si půjčím tvoji baseballovou pátku.“

Petra byla pořád spokojená.
Ale počkat? Ona byla spokojená?
Ano.
Poprvé za celý svůj život.

Kapitola 5

*Sobota 27. srpna 2011
Jedenáct dní do konce*

Johana ten zážitek tak vykolejil, že ani nezvládl jet špatně. Cesta od Malteho byla hladká a plynulá, jevila se skoro normálně, možná dokonce i legálně.

Zatáhl Petru do Velké lásky v hloupém pokusu přimět ji vidět v životě nějaký smysl. A pak ta hrozná Viktoria ulovila Malteho a všechno ještě zhoršila.

„Je mi to tak líto, Petro,“ vypravil ze sebe. „Nemohl jsem to vědět. Promiň! Ale prosím... nezabíjej se teď. Nedělej to.“

Petra měla v klíně baseballovou pálku. Z Johanových obav se málem hlasitě rozesmála.

„Proč bych měla? Díky, ty roztomilouši, za pomoc! Ach, Viky má při lakování nehtů o čem dumat. A vida, jak skvěle ti jde golf!“

Zapnula rádio a přeladila kanály, až našla vhodnou melodii. Slova neznala, ale broukala si a baseballovou pálkou udávala do dlaně rytmus.

„Dajdidaj, hm, hm, živóóóóót!“

Po chvilce se Johan připojil, jak nejlíp dokázal.

„Živóóóóót.“

Petra se pomalu stávala jistotou, kterou Johan od rozloučení s bratrem postrádal. Když píseň dozněla, odvážil se jí to povědět.

„To jsi řekl hezky,“ prohlásila Petra. „Jak je to dlouho, co jste se rozloučili?“

Johan se podíval na hodinky. V tu chvíli už uměl hodiny spoustu let.

„Dvaadvacet hodin.“

Petra hádala víc. Řekla, že si není jistá, zda dokáže zaplnit prázdné místo po bratrovi, ale jestli se jí to podařilo, můžou se oba radovat, že nebylo prázdné moc dlouho. Chtěla se o svém zachránci a řidiči dozvědět víc, jenže věci se musí dělat ve správném pořadí. Do konce zbývalo jedenáct dní, sebevražda byla zrušená a Petra nevlastnila nic jiného než pomačkané oblečení, které měla na sobě. Nejvýš na seznamu úkolů tedy stály pořádné nákupy.

Johan se obával, že řekne nebo udělá něco špatně a tím probudí k životu její poraženou touhu po smrti, cítil však, že to potřebuje pochopit. Hodlá jí snad dobrá nálada vydržet?

„No jasně!“ řekla Petra. „Až do konce věků, slibuju.“

To znělo dobře. Má Johan pravdu s tušením, že svou roli sehrála Maltego slova tam na prahu? V tom případě mu tu souvislost může vysvětlit klidně trochu víc.

Prorokyně přikývla. Malte, Viktoria, Galileo Galilei, golfová hůl a baseballová pálka. To všechno dohromady. Vlastně byla řada na ní, aby vyzpovídala jeho, ale to nic. Mají na to ještě jedenáct dní.

Petra hodlala mluvit dál, takže se Johan nezeptal na prostřední část, které nerozuměl.

Začala prohlášením, že novou emocionální situaci ještě nestihla podrobit vědecktější analýze. Všechno bylo tak nové. Bylo však jasné, že události v Maltego zahradě jí připomněly období puberty, kdy se seznámila s Galileem Galileim.

A bylo to tu zase.

„S kým?“

„S prvním a největším astronomem světa.“

„A ty ho znáš? Paráda!“

Ne že by s Galileem byli kamarádi, ona přece žádné přátele neměla a on byl už od dob třicetileté války mrtvý. V mládí ale hodně